DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

6. juni 1996 *

I sag C-127/94,

angående en anmodning, som High Court of Justice, Queen's Bench Division, i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

The Queen

mod

Ministry of Agriculture, Fisheries and Food,

ex parte: **H. & R. Ecroyd Holdings Ltd og John Rupert Ecroyd,**

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning

* Processprog: engelsk.

(EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 (EFT L 84, s. 2) og ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (refererende dommer), P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— H. & R. Ecroyd Holdings Ltd og John Rupert Ecroyd ved Barrister N. Green og Barrister S. Lee for Solicitor W. Neville

— Det Forenede Kongeriges regering ved S. Braviner, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af K. Parker, QC, og Barrister A. McNab

— den nederlandske regering ved juridisch adviseur A. Bos, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent A. Brautigam og J.-P. Hix, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent G. Rozet og X. Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 12. oktober 1995 af H. & R. Ecroyd Holdings Ltd og John Rupert Ecroyd ved N. Green og S. Lee, af Det Forenede Kongeriges regering ved S. Braviner, bistået af K. Parker og A. McNab, af Rådet ved A. Brautigam og af Kommissionen ved advokat H.-J. Rabe, Hamburg,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. januar 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 27. oktober 1993, indgået til Domstolen den 3. maj 1994, har High Court of Justice, Queen's Bench Division, i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede

afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 (EFT L 84, s. 2) og ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35).

2 Spørgsmålene er rejst i forbindelse med seks separate sager, som er anlagt ved den forelæggende ret til prøvelse af afslag fra Ministeriet for Landbrug, Fiskeri og Ernæring (herefter »ministeriet«) på at tildele sagsøgerne mælkekvoter.

3 Efter en kendelse fra den forelæggende ret om frafald af de spørgsmål, som var forelagt i forbindelse med fire af sagerne, besluttede Domstolens præsident imidlertid ved kendelse af 14. december 1994, at sagen skulle slettes i det omfang, den angik parterne i disse sager.

4 Herefter foreligger for Domstolen kun de spørgsmål, som er blevet indbragt i forbindelse med to af hovedsagerne, nemlig de sager, som er anlagt af henholdsvis H. & R. Ecroyd Holdings Ltd (herefter »Ecroyd Limited«) og John Rupert Ecroyd (herefter »Rupert Ecroyd«).

De relevante retsregler

5 Inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik er der ved Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 (EFT 1968 I, s. 169) indført en fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter.

6 På grund af en situation, der var kendetegnet ved betydelige og stigende overskud i mælke- og mejeriproduktsektoren, udstedte Rådet den 17. maj 1977 forordning (EØF) nr. 1078/77 (EFT L 131, s. 1), hvorved der bl.a. indførtes en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter. I henhold til artikel 2, stk. 2, ydes præmien på betingelse af, at producenten skriftligt forpligter sig til i en periode på fem år ikke at markedsføre hverken mælk eller mejeriprodukter, der stammer fra den pågældendes bedrift.

7 Denne forordnings artikel 4, stk. 1, foreskrev følgende fremgangsmåder for beregning og udbetaling af ikke-markedsføringspræmierne:

»Ikke-markedsføringspræmien beregnes i forhold til den mængde af mælk eller af hertil svarende mejeriprodukter, der er leveret af producenten i kalenderåret 1976.

...

Et beløb svarende til 50% af præmien udbetales i løbet af de tre første måneder af ikke-markedsføringsperioden.

Restbeløbet udbetales i løbet af det tredje og femte år i to lige store rater hver på 25% af præmien på betingelse af, at modtageren over for de kompetente myndigheder godtgør, at forpligtelserne i artikel 2 er overholdt.«

8 Det fremgik af samme forordnings artikel 6, at enhver, der overtog en landbrugsbedrift, kunne modtage restbeløbet af den præmie, som var tildelt hans forgænger på betingelse af, at han skriftlig påtog sig fortsat at opfylde de af hans forgænger indgåede forpligtelser.

9 Det viste sig i 1984, at der var behov for supplerende foranstaltninger for at genoprette ligevægten i mejerisektoren. Ved artikel 5c i forordning nr. 804/68, som blev indføjet ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 (EFT L 90, s. 10), blev der indført en ordning om tillægsafgifter, som skal erlægges af enhver producent eller opkøber af mælk eller andre mejeriprodukter for mængder, der overstiger en individuel årlig referencemængde, der normalt omtales som »mælkekvote«. Denne oprindeligt femårige ordning er stadig gældende, men har dog undergået visse ændringer.

10 I henhold til artikel 5c, stk. 3, kan summen af de referencemængder, der i hver medlemsstat er blevet tildelt de berørte erhvervsdrivende, ikke overstige en samlet garantimængde svarende til summen af de mængder mælk, der i et referenceår er leveret til behandlings- eller forarbejdningsvirksomheder for mælk eller andre mejeriprodukter i hver medlemsstat.

11 De almindelige regler for anvendelsen af tillægsafgiften blev fastsat i den ovennævnte forordning nr. 857/84.

12 For så vidt angik producenterne foreskrev denne forordnings artikel 2, at referencemængden var lig med den mængde mælk eller mælkeækvivalent, som producenten havde leveret i kalenderåret 1981, forhøjet med 1%. Medlemsstaterne kunne dog bestemme, at den nævnte referencemængde på deres område var lig med den

mængde mælk eller mælkeækvivalent, der var leveret i kalenderåret 1982 eller 1983, afpasset med en procentsats på en sådan måde, at garantimængden for hver medlemsstat ikke blev overskredet. For Det Forenede Kongerige blev 1983 lagt til grund ved fastsættelsen af referencemængden.

13 Forordning nr. 857/84 indeholdt ikke nogen mulighed for at tildele en mælkekvote til sådanne producenter, normalt benævnt »Slom-producenter«, som på grund af deltagelse i den midlertidige ordning om ikke-markedsføring i henhold til forordning nr. 1078/77 ikke havde leveret eller solgt mælk i løbet af det referenceår, som var lagt til grund for tildelingen af kvoter.

14 Som følge af visse domme, hvorved Domstolen kendte forordning nr. 857/84 ugyldig i det omfang, den ikke bestemmer, at der tildeles en referencemængde til Slom-producenter (domme af 28.4.1988, sag 120/86, Mulder, Sml. s. 2321, og sag 170/86, Von Deetzen, Sml. s. 2355), udstedte Rådet ovennævnte forordning nr. 764/89 om ændring af forordning nr. 857/84 og om foreløbig tildeling af specifikke referencemængder (også kaldet »Slom-kvoter«) til Slom-producenter, som opfyldte visse betingelser.

15 I medfør af den nye artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som blev indføjet ved forordning nr. 764/89, skulle ansøgningen være indgivet af producenten inden for en frist på tre måneder at regne fra den 29. marts 1989.

16 Artikel 3a, stk. 2, fastsatte størrelsen af den specifikke referencemængde til en bestemt procentdel af den mælkemængde eller den mængde mælkeækvivalent, som producenten havde leveret eller solgt i de seneste tolv kalendermåneder inden

måneden for indgivelsen af ansøgningen om ikke-markedsføringspræmie, forudsat at producenten ikke havde fortabt retten til præmie.

17 Imidlertid fremgår det af artikel 3a, stk. 1, at producenter, som havde overtaget en ikke-markedsføringspræmie, og som ad anden vej havde opnået en oprindelig kvote på de betingelser, der var fastsat i henhold til forordningens artikel 2, ikke var berettiget til en Slom-kvote (den såkaldte »antikumulationsregel«).

18 Som følge af visse domme, herunder navnlig dom af 21. marts 1991, sag C-314/89, Rauh (Sml. I, s. 1647, herefter »Rauh-dommen«), vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3a, udstedte Rådet den 13. juni 1991 ovennævnte forordning nr. 1639/91 om en yderligere ændring af reglerne om mælkekvoter.

19 Således blev der i artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/89 indføjet et andet afsnit, hvis andet led har følgende ordlyd: »producenter, som har modtaget bedriften ved arv eller ved overførsel svarende til arv efter udløbet af den forpligtelse, arveladeren havde påtaget sig i henhold til forordning (EØF) nr. 1078/77, men inden den 29. juni 1989, tildeles midlertidigt efter ansøgning indgivet inden for en frist på tre måneder at regne fra den 1. juli 1991 en specifik referencemængde ...«. I gængs tale anvendes udtrykket »Slom II« om denne kategori af producenter.

20 Ved dom af 3. december 1992, sag C-264/90, Wehrs (Sml. I, s. 6285, herefter »Wehrs-dommen«), fastslog Domstolen, at artikel 3a, stk. 1, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, ikke var gyldig i det omfang, den udelukkede producenter — som havde overtaget en bedrift, der indgik i ikke-markedsføringsordningen i henhold til forordning nr. 1078/77, og som af denne

grund var erhververe af ikke-markedsføringspræmier — fra at få tildelt Slom-kvoter, såfremt de allerede havde opnået en oprindelig kvote i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84 (»Slom III«-producenter).

21 Rådets forordning (EØF) nr. 2055/93 af 19. juli 1993 om tildeling af en specifik referencemængde til visse producenter af mælk eller mejeriprodukter (EFT L 187, s. 8) skulle afhjælpe denne ugyldighed, idet det blev bestemt, at de erhververe af ikke-markedsføringspræmien, som havde været udelukket fra at drage fordel af artikel 3a i forordning nr. 857/84, fordi de havde fået tildelt en referencemængde i medfør af samme forordnings artikel 2, havde ret til — efter indgivelse af en ansøgning til den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat inden den 1. november 1993 — at få tildelt en specifik referencemængde, forudsat at de opfyldte visse betingelser.

Faktiske omstændigheder

Ecroyd Limited

22 Selskabet Ecroyd Limited blev i 1966 erhvervet af Richard Ecroyd og forskellige familieforbindelser, herunder bestyrerne af en »Children's settlement trust« (herefter »Children's settlement«), som var blevet oprettet i 1965 af Richard Ecroyd til fordel for hans børn.

23 Ecroyd Limited forpagtede ni gårde, som tilhørte Ecroyd-familien og »Children's settlement«.

24 I 1976 oprettede Ecroyd Limited sammen med Fountain Farming samejet Credenhill Farming (herefter »Credenhill Farming«). Ecroyd Limited fremlejede fire af de ovennævnte ni gårde til Credenhill Farming; navnet på den ene af disse var Lyvers Ocle.

25 Credenhill Farming opnåede tilladelse til at deltage i en ikke-markedsføringsordning for en femårig periode fra den 14. november 1980 til den 13. november 1985.

26 Ecroyd Limited fortsatte for sit vedkommende produktionen af mælk fra de fem gårde, som selskabet drev som forpagter, og for hvilke selskabet i 1984 efter ansøgning havde fået tildelt en oprindelig kvote i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84.

27 Mellem 1980 og 1984 ændredes deltagersammensætningen i Credenhill Farming flere gange. De to blivende deltagere var Ecroyd Limited og Richard Ecroyd, indtil Credenhill Farming den 30. september 1984 endeligt blev opløst efter Richard Ecroyd's udtræden. Ecroyd Limited overtog samejets aktiver og aktiviteter.

28 I den resterende del af den femårige periode, den pågældende forpligtelse gjaldt for, producerede Ecroyd Limited ikke mælk på de ejendomme, der tidligere var blevet drevet af det opløste sameje, fordi Ecroyd Limited anså sig for at være bundet af den af Credenhill Farming indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse, uden dog at have indgået nogen skriftlig forpligtelse herom.

29 Ecroyd Limited indgav to ansøgninger om tildeling af en specifik referencemængde for de ejendomme, der tidligere var blevet drevet af Credenhill Farming. Den første ansøgning blev indgivet i august 1989 efter udstedelsen af forordning nr. 764/89, hvorved det blev muligt at tildele Slom-kvoter; den anden blev indgivet

i september 1991 efter Domstolens afsigelse af dommene af 11. december 1990 i sag C-189/89, Spagl (Sml. I, s. 4539), og i sag C-217/89, Pastätter (Sml. I, s. 4585), og af Rauh-dommen. De to ansøgninger blev afvist af ministeriet. Ecroyd Limited anlagde herefter sag mod ministeriet og gjorde gældende, at det havde ret til en Slom-kvote.

30 Ecroyd Limited har for den forelæggende ret for det første gjort gældende, at selv om de andre deltagere i Credenhill Farming var udtrådt heraf i løbet af ikke-markedsføringsperioden, således at Ecroyd Limited videreførte bedriften for egen regning, skete der ikke nogen overdragelse af bedriften fra Credenhill Farming til Ecroyd Limited som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 1078/77; følgelig var det ikke nødvendigt, at selskabet indgik nogen ny forpligtelse om ikke-markedsføring, ikke mindst fordi det i hele den omtvistede periode under alle omstændigheder var bundet af den af Credenhill Farming indgåede forpligtelse. Ecroyd Limited har tilføjet, at selskabet fuldt ud overholdt ikke-markedsføringsforpligtelsens vilkår. For så vidt angår antikumulationsreglen har selskabet endelig anført, at den omstændighed, at det havde fået tildelt en oprindelig kvote for en anden bedrift, ifølge Wehrs-dommen ikke kunne være til hinder for tildeling af en Slom-kvote for den bedrift, der tidligere var blevet drevet af Credenhill Farming.

31 Ifølge ministeriet skete der den 30. september 1984 en overdragelse fra én producent til en anden, nemlig fra Credenhill Farming til Ecroyd Limited. Da sidstnævnte ikke havde indgået nogen ikke-markedsføringsforpligtelse i forbindelse med overtagelsen af bedriften fra Credenhill Farming, havde selskabet ikke ret til nogen specifik referencemængde. Såfremt Credenhill Farming og Ecroyd Limited imidlertid i realiteten skulle betragtes som en og samme »producent«, havde Ecroyd Limited handlet i strid med sin forpligtelse til ikke at producere mælk på sin bedrift, og således mistet retten til ikke-markedsføringspræmie, eftersom selskabet fortsatte med at producere mælk på de fem gårde, der ikke blev fremlejet til Credenhill Farming, i løbet af ikke-markedsføringsperioden. Domstolens ræsonnement i Wehrs-dommen finder ifølge ministeriet ikke anvendelse på sagsøgerens tilfælde, da denne dom alene drejer sig om situationen for erhververe af en ikke-markedsføringspræmie, hvilket ikke var tilfældet for Ecroyd Limited's vedkommende.

32 Ministeriet har tilføjet, at selv om det lægges til grund, at forordning nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning nr. 764/89, var ugyldig, for så vidt som den afskar producenter i sagsøgerens situation fra at få tildelt en specifik referencemængde, ville ministeriet under alle omstændigheder ikke have kompetence til at tildele sagsøgeren en kvote, førend Rådet havde truffet de nødvendige foranstaltninger.

33 På grundlag af disse omstændigheder har High Court of Justice, Queen's Bench Division, udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Har det sagsøgte ministerium kompetence og/eller pligt til at tildele sagsøgeren en midlertidig specifik referencemængde og/eller til at behandle selskabet, som om det havde fået tildelt en specifik referencemængde

i) i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89, og/eller

ii) som følge af Domstolens dom i sag C-264/90, Wehrs,

når

a) sagsøgeren var deltager i et sameje, der drev bedriften, og som indgik en forpligtelse i henhold til en ikke-markedsføringsordning

b) alle de øvrige deltagere i samejet var udtrådt heraf inden udløbet af ikke-markedsføringsperioden, og sagsøgeren derefter for egen regning drev den bedrift, for hvilken samejet havde indgået ikke-markedsføringsforpligtelsen

c) sagsøgeren efter de andre deltageres udtræden af samejet ikke producerede mælk på bedriften i den resterende del af gyldighedsperioden for den ikke-markedsføringsforpligtelse, samejet havde påtaget sig

d) sagsøgeren efter de andre deltageres udtræden af samejet ikke i overensstemmelse med artikel 6 i Rådets forordning nr. 1078/77 indgik en ny forpligtelse til at opfylde den af samejet indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse

e) sagsøgeren havde modtaget en oprindelig kvote for en særskilt bedrift?

I bekræftende fald: Hvornår opstod der en sådan kompetence og/eller pligt?

2) Såfremt spørgsmål 1) besvares med, at det sagsøgte ministerium ikke har en sådan kompetence og/eller pligt, er artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning nr. 764/89, da ugyldig, for så vidt som bestemmelsen afskærer sagsøgeren fra at få tildelt en specifik referencemængde under de ovennævnte omstændigheder?

3) Såfremt spørgsmål 2) besvares med, at artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning nr. 857/84 er ulovlig og ugyldig, for så vidt som bestemmelsen afskærer sagsøgeren fra at få tildelt en mælkekvote, har det sagsøgte ministerium da kompetence og/eller pligt til at tildele sagsøgeren en mælkekvote og/eller til at behandle sagsøgeren, som om sagsøgeren havde fået tildelt en specifik referencemængde, inden der er vedtaget yderligere fællesskabslovgivning med henblik på at afhjælpe eller tage hensyn til ugyldigheden af den pågældende regel?

I bekræftende fald: Hvornår opstår eller opstod der en sådan kompetence og/eller pligt?

4) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares med, at det sagsøgte ministerium havde kompetence og/eller pligt til at tildele sagsøgeren en specifik

referencemængde og/eller til at behandle sagsøgeren, som om sagsøgeren havde fået tildelt en specifik referencemængde, inden Ministerrådet udstedte nye regler, og/eller som følge af Domstolens dom i sag C-264/90, Wehrs, har sagsøgeren da som udgangspunkt et erstatningskrav mod det sagsøgte ministerium, fordi det ikke tildelte sagsøgeren en specifik referencemængde?

5) Såfremt spørgsmål 4) besvares med, at sagsøgeren har et erstatningskrav mod ministeriet, på hvilket grundlag skal et sådant krav da opgøres?«

Rupert Ecroyd

34 Lyvers Ocle var en af de ni gårde tilhørende Ecroyd-familien og »Children's settlement«, for hvilke ejendomsretten var blev overdraget i »trust«-form til bestyrerne af »Children's settlement«. Som det vil erindres, var disse ni gårde forpagtet til Ecroyd Limited.

35 Lyvers Ocle var ligeledes en af de fire gårde, som Ecroyd Limited fra den 14. november 1980 til den 30. september 1984 fremlejede til Credenhill Farming, der drev gården i henhold til en ikke-markedsføringsordning. Fra sidstnævnte dato forestod Ecroyd Limited driften af denne gård, tillige med de tre andre, og overholdt ikke-markedsføringsforpligtelsen indtil dennes udløb den 13. november 1985.

36 I henhold til bestemmelserne for »Children's settlement« var Rupert Ecroyd som et af Richard Ecroyd's fire børn berettiget til en fjerdedel af trustens midler, når han fyldte 25 år, dvs. den 22. juni 1983.

37 Bestyrerne og beneficianterne besluttede senere at fordele gårdene mellem børnene frem for at sælge dem og fordele provenuet. Som led i denne aftale ønskede Rupert Ecroyd at få overdraget Lyvers Ocle til opfyldelse af sin ret til en andel i trustens midler.

38 Fra april 1987 fremlejede Rupert Ecroyd gården Lyvers Ocle af Ecroyd Limited og begyndte at producere mælk i henhold til en oprindelig kvote, som Ecroyd Limited havde overdraget til ham.

39 Den 22. december 1989 blev driften af Lyvers Ocle overdraget til Rupert Ecroyd af bestyrerne af »Children's settlement«. Rupert Ecroyd var derefter samtidig ejer og lejer af den pågældende ejendom. Han måtte betale 40 877 UKL som kompensation svarende til forskellen mellem værdien af den andel af trustens midler, han var berettiget til i henhold til fundatsen for »Children's settlement«, og værdien af den overdragne ejendom.

40 Den 25. september 1991 ansøgte Rupert Ecroyd om en specifik referencemængde for Lyvers Ocle, idet han betegnede sig selv som efterfølger til Credenhill Farming. Ministeriet afslog denne ansøgning.

41 For den forelæggende ret har Rupert Ecroyd gjort gældende, at han i kraft af, at han havde overtaget Lyvers Ocle ved arv eller ved overførsel svarende til arv efter udløbet af den af Credenhill Farming indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse, men før den 29. juni 1989, og i kraft af, at han havde indgivet sin ansøgning om en Slom-kvote inden tre måneder efter den 1. juli 1991, i henhold til forordning nr. 1639/91 havde ret til at få tildelt en kvote for Lyvers Ocle. Han har gjort gældende, at selv om overdragelsen af ejendommen i retlig henseende først fandt sted den 22. december 1989, havde han modtaget bedriften inden den i forordningen fastsatte dato.

42 Ministeriet har heroverfor anført, at sagsøgeren ikke opfyldte betingelserne for tildeling af en specifik referencemængde, som fastsat i forordning nr. 1639/91. Ministeriet har herved bemærket, at sagsøgeren, der først overtog bedriften den 22. december 1989, ikke opfyldte den i forordning nr. 1639/91 fastsatte fristbetingelse, hvorefter bedriften skulle være overtaget ved arv før den 29. juni 1989. Ministeriet har endvidere anført, at sagsøgerens forgængere som indehavere af ejendomsretten var bestyrerne af »Children's settlement«, som ikke havde deltaget i nogen ikkemarkedsføringsordning. Endelig modtog sagsøgeren ikke Lyvers Ocle ved arv, men til opfyldelse af sin ret til en andel i trustens midler.

43 High Court of Justice, Queen's Bench Division, har derfor udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Har det sagsøgte ministerium kompetence og/eller pligt til at tildele sagsøgeren en midlertidig specifik referencemængde og/eller til at behandle ham, som om han havde fået tildelt en specifik referencemængde

i) i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 og Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91, og/eller

ii) som følge af Domstolens dom i sag C-264/90, Wehrs,

når

a) sagsøgeren var beneficiant under 'Children's settlement', som bl.a. omfattede jord, og opnåede fuld ejendomsret over sin andel heri, da han fyldte 25 år i 1983

b) de pågældende ejendomme blev bortforpagtet af bestyrerne af 'Children's settlement' til H. and R. Ecroyd Limited, som også drev dem

c) en del af ejendommene blev fremlejet til og drevet af et sameje, Credenhill Farming, som bl.a. omfattede H. and R. Ecroyd Limited

d) Credenhill Farming påtog sig en ikke-markedsføringsforpligtelse i henhold til Rådets forordning nr. 1078/77 med hensyn til sin bedrift, dvs. de ejendomme, der blev fremlejet som nævnt ovenfor

e) alle de andre deltagere udtrådte af samejet Credenhill Farming inden udløbet af ikke-markedsføringsperioden, og den bedrift, for hvilken Credenhill Farming havde påtaget sig ikke-markedsføringsforpligtelsen, derefter blev drevet af H. and R. Ecroyd Limited for egen regning

f) Credenhill Farming og senere H. and R. Ecroyd Limited overholdt ikke-markedsføringsforpligtelsen, og H. and R. Ecroyd Limited navnlig efter de andre deltageres udtræden af Credenhill Farming ikke producerede mælk på bedriften i den resterende del af gyldighedsperioden for den ikke-markedsføringsforpligtelse, samejet havde påtaget sig

g) H. and R. Ecroyd Limited efter de andre deltageres udtræden af samejet ikke i overensstemmelse med artikel 6 i Rådets forordning nr. 1078/77 påtog sig en skriftlig forpligtelse til at opfylde den af samejets indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse

h) H. and R. Ecroyd Limited havde modtaget en oprindelig kvote for en særskilt bedrift

i) en af de ejendomme, der oprindelig var genstand for den af Credenhill Farming indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse, i 1987, efter udløbet af den oprindelige ikke-markedsføringsperiode, af H. and R. Ecroyd Limited blev fremlejet til sagsøgeren og siden er blevet drevet af denne

j) den fulde ejendomsret til den pågældende ejendom i december 1989, med respekt af H. and R. Ecroyd Limited's forpagtningsaftale, blev overdraget til sagsøgeren af bestyrerne af 'Children's settlement' til opfyldelse af sagsøgerens rettigheder i henhold til trustens fundats

k) den omhandlede overdragelse var forbundet med, at sagsøgeren betalte en kompensation til bestyrerne, svarende til forskellen mellem værdien af sagsøgerens rettigheder over for 'Children's settlement' og værdien af den overdragne ejendom, hvorved der blev taget hensyn til, at der ikke var tildelt en specifik referencemængde i relation hertil?

I bekræftende fald: Hvornår opstod der en sådan kompetence og/eller pligt?

2) Såfremt spørgsmål 1) besvares med, at det sagsøgte ministerium ikke har en sådan kompetence eller pligt, er artikel 3a i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 og Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91, da gyldig, for så vidt som den afskærer en sådan producent fra at få tildelt en specifik referencemængde?

3) Såfremt spørgsmål 1) nærmere besvares med, at det sagsøgte ministerium ikke har en sådan kompetence eller pligt, fordi sagsøgeren ikke opfylder betingelsen i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, om, at han skal have modtaget bedriften inden den 29. juni 1989, er de førnævnte forordninger da gyldige, for så vidt som de udelukker producenter, der erhverver en bedrift ved arv eller på lignende måde efter den 29. juni 1989?

4) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares med, at artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning nr. 857/84 med senere ændringer er ulovlig og ugyldig, for så vidt som bestemmelsen afskærer sagsøgeren fra at få tildelt en mælkekvote, har det sagsøgte ministerium da kompetence og/eller pligt til at tildele sagsøgeren en mælkekvote og/eller til at behandle ham, som om han havde fået tildelt en specifik referencemængde, inden der er vedtaget yderligere fællesskabslovgivning med henblik på at afhjælpe eller tage hensyn til ugyldigheden af den pågældende regel?

I bekræftende fald: Hvornår opstår eller opstod der en sådan kompetence og/eller pligt?

5) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares med, at det sagsøgte ministerium havde kompetence og/eller pligt til at tildele sagsøgeren en specifik referencemængde og/eller til at behandle ham, som om han havde fået tildelt en specifik referencemængde, inden Ministerrådet udstedte nye regler, og/eller som følge af Domstolens dom i sag C-264/90, Wehrs, har sagsøgeren da som udgangspunkt et erstatningskrav mod det sagsøgte ministerium, fordi det ikke tildelte ham en specifik referencemængde?

6) Såfremt spørgsmål 5) besvares med, at sagsøgeren har et erstatningskrav mod ministeriet, på hvilket grundlag skal et sådant krav da opgøres?«

Spørgsmålene i Ecroyd Limited-sagen

Det første spørgsmål

44 Med det første spørgsmål ønsker den nationale ret oplyst, om den nationale myndighed i medfør af forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89,

og navnlig i medfør af forordningens artikel 3a, stk. 1, havde pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i en situation som angivet under det første spørgsmåls punkt a) til e), eller om den havde kompetence hertil. Den forelæggende ret har desuden spurgt, om den nationale myndighed efter Wehrs-dommen havde pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i den ovennævnte situation, eller om den havde kompetence hertil.

Første del af det første spørgsmål

45 Det skal indledningsvis præciseres, at en producent for at kunne kræve en midlertidig specifik referencemængde i henhold til de regler, som er relevante for den foreliggende sag, ikke kun — direkte eller som efterfølger til en landbrugsbedrift — skal have deltaget i en ikke-markedsføringsordning, som indført ved forordning nr. 1078/77, men desuden heller ikke må have opnået nogen referencemængde på de betingelser, der navnlig er fastsat i artikel 2 i forordning nr. 857/84.

46 Hvad angår den første betingelse er det uomtvistet, at Ecroyd Limited efter opløsningen af Credenhill Farming overtog dettes aktiver, videreførte dets aktiviteter og blev enebestyrer af bedriften, idet Ecroyd Limited herved overholdt den ikke-markedsføringsforpligtelse, som Credenhill Farming tidligere havde indgået, uden dog formelt at indgå nogen forpligtelse herom.

47 Det bemærkes herved, at hovedformålet med forordning nr. 1078/77 var at genoprette ligevægten på markedet for mælk og mejeriprodukter, hvor der produceredes store overskudsmængder, ved indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter.

48 Det fremgår af det system, som blev indført med denne forordning, at det afgørende kriterium for tildeling af præmien var kravet om at undlade markedsføring i en periode på fem år.

49 Det forhold, at en efterfølger til en landbrugsbedrift som f.eks. Ecroyd Limited reelt overholder den forpligtelse om ikke at markedsføre mælk eller mejeriprodukter i løbet af ikke-markedsføringsperioden, der er indgået af bedriftens forgænger, er derfor i overensstemmelse med såvel det ovennævnte kriterium som formål.

50 Følgelig kan det ikke tiltrædes, at manglende opfyldelse af en simpel formalitet, som indgåelsen af en forpligtelse om at sikre gennemførelsen af de af forgængeren indgåede forpligtelser, medfører, at efterfølgeren til en landbrugsbedrift udelukkes fra ikke-markedsføringsordningen, på samme måde, som hvis denne ikke reelt havde overholdt ikke-markedsføringsforpligtelsen.

51 Det må derfor fastslås, at ansøgningen fra Ecroyd Limited om tildeling af en specifik referencemængde ikke kunne afslås med den begrundelse, at selskabet ikke skriftligt havde påtaget sig at sikre gennemførelsen af de forpligtelser, som dets forgænger havde indgået.

52 Hvad angår den anden betingelse, hvorefter producenten for at kunne kræve en midlertidig specifik referencemængde ikke må have opnået en referencemængde på de betingelser, der navnlig er fastsat i artikel 2 i forordning nr. 857/84, bemærkes, at Ecroyd Limited allerede havde opnået en oprindelig kvote i henhold til denne bestemmelse for de fem gårde, på hvilke selskabet havde fortsat mælkeproduktionen (jf. præmis 26).

53 Ecroyd Limited opfyldte derfor ikke den anden betingelse, som var foreskrevet i de dagældende regler.

54 Det følger af disse bemærkninger, at den nationale myndighed ikke i medfør af forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, og navnlig i medfør af forordningens artikel 3a, stk. 1, havde pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i en situation som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til e), og heller ikke havde kompetence hertil.

Anden del af det første spørgsmål

55 Det bemærkes indledningsvis, at det følger af Wehrs-dommen, at artikel 3a, stk. 1, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, ikke er gyldig i det omfang, den udelukker modtagere af en præmie, tildelt i henhold til forordning nr. 1078/77, fra at få tildelt en specifik referencemængde, når vedkommende har opnået en referencemængde i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84.

56 Ecroyd Limited har i sit indlæg i det væsentlige gjort gældende, at eftersom selskabet befandt sig i en situation, der var sammenlignelig med Wehrs', burde ministeriet som følge af den pågældende dom have anerkendt, at selskabet havde en ret ex tunc til en specifik referencemængde, uden at afvente Rådets vedtagelse af nye regler, hvilket skete ved udstedelsen af forordning nr. 2055/93, da der bestod et gyldigt og anvendeligt system, efter at denne ugyldighed var blevet fastslået.

57 Denne opfattelse kan ikke tiltrædes.

58 Uden at det er nødvendigt at redegøre for de retsvirkninger, som en dom fra Domstolen, hvorved det i medfør af traktatens artikel 177 fastslås, at en institutionsretsakt er helt eller delvis ugyldig, skaber over for de nationale forvaltningsmyndigheder, som skal forvalte reglerne i den omhandlede retsakt, skal det i denne

forbindelse understreges, at de retsvirkninger, der i de nationale retsordener eventuelt kan udledes af en således fastslået ugyldighed, under alle omstændigheder direkte beror på den fællesskabsretlige retsorden, som denne foreligger, efter den omhandlede ugyldighed er blevet fastslået.

59 Hvad angår et komplekst system som det, der gælder for mælkekvoter, bemærkes således, som det i det væsentlige fremgår af punkt 76-87 i generaladvokatens forslag til afgørelse og bekræftes af betragtningerne til forordning nr. 2055/93, at de retsregler, der er relevante for nærværende sag, som disse fremstod, efter at antikumulationsreglen blev kendt ugyldig i Wehrs-dommen og forud for vedtagelsen af forordning nr. 2055/93, ikke i sig selv, dvs. uden en tilpasning af systemet, gjorde det muligt at tildele en referencemængde til en producent, som befandt sig i Ecroyd Limited's situation.

60 Følgelig må dette spørgsmål besvares med, at den nationale myndighed efter Wehrs-dommen ikke havde pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig den ovennævnte situation og heller ikke havde kompetence hertil.

Det andet spørgsmål

61 Med det andet spørgsmål ønskes i det væsentlige oplyst, om artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, er ugyldig, i det omfang den udelukker producenter, der befinder sig i en situation som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til e), fra at få tildelt en specifik referencemængde.

62 Som det fremgår af ovenstående præmis 45-52, kan Ecroyd Limited's situation sammenlignes med situationen for en erhverver af en præmie, tildelt i medfør af forordning nr. 1078/77, som har opnået en referencemængde i henhold artikel 2 i forordning nr. 857/84.

63 Under hensyn til Wehrs-dommen må dette spørgsmål derfor besvares med, at artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, er ugyldig, i det omfang den udelukker producenter, der befinder sig i den ovennævnte situation, fra at få tildelt en specifik referencemængde.

Det tredje spørgsmål

64 Med dette spørgsmål ønsker det forelæggende ret — såfremt artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, er ugyldig, i det omfang den udelukker producenter, der befinder sig i den ovennævnte situation, fra at få tildelt en specifik referencemængde — oplyst, om den nationale myndighed havde pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenterne inden udstedelsen af yderligere fællesskabsregler, beregnet til at afhjælpe den fastslåede ugyldighed eller i det mindste havde kompetence hertil.

65 Henset til besvarelserne af den anden del af det første spørgsmål og af det andet spørgsmål, må spørgsmålet besvares med, at den nationale myndighed inden udstedelsen af yderligere fællesskabsregler, beregnet til at afhjælpe den fastslåede ugyldighed, ikke havde pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i den ovennævnte situation og heller ikke havde kompetence hertil.

Det fjerde og femte spørgsmål

66 På baggrund af besvarelserne af de foregående spørgsmål er det ufornødent at besvare det fjerde og femte spørgsmål.

Spørgsmålene i Rupert Ecroyd-sagen

Det første spørgsmål

67 Som i Ecroyd Limited-sagen er det hensigtsmæssigt at opdele dette spørgsmål, således at den ene del drejer sig om, hvorvidt den nationale myndighed i medfør af forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og nr. 1639/91, og navnlig i medfør af forordningens artikel 3a, stk. 1, sidste afsnit, andet led, havde pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i en situation, som angivet under dette spørgsmåls punkt a) til k), eller havde kompetence hertil, mens den anden del drejer sig om, hvorvidt den nationale myndighed efter Wehrs-dommen havde pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig den ovennævnte situation, eller havde kompetence hertil.

Første del af det første spørgsmål

68 Det bemærkes indledningsvis, at tildelingen af midlertidige specifikke referencemængder ifølge forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, og

navnlig forordningens artikel 3a, var forbeholdt to kategorier af producenter, nemlig de producenter, som havde påtaget sig og overholdt en ikke-markedsføringsforpligtelse i henhold til forordning nr. 1078/77, og de producenter, der efter overtagelse af en bedrift i løbet af ikke-markedsføringsperioden havde overholdt den forpligtelse, som deres forgænger havde påtaget sig, i begge tilfælde under forudsætning af, at producenterne ikke allerede havde opnået en referencemængde på de betingelser, som var fastsat i andre bestemmelser i ordningen om tillægsafgift.

69 I Rauh-dommen blev det fastslået, at artikel 3a skulle fortolkes således, at den tillod, at en producent, som havde overtaget en bedrift ved arv eller på lignende måde efter udløbet af en ikke-markedsføringsforpligtelse, på linje med overdrageren selv kunne få tildelt en specifik referencemængde på de i bestemmelsen opstillede betingelser (præmis 19 og 25).

70 Som følge af denne dom blev artikel 3a ændret ved forordning nr. 1639/91 med henblik på at gøre det muligt for producenter, som befandt sig i den situation, der er beskrevet i foregående præmis, og som ikke rettidigt havde indgivet en ansøgning, eller hvis ansøgning var blevet afslået, at indgive ansøgning eller forny deres ansøgning.

71 For så vidt angår bedriften, Lyvers Ocle, har Rupert Ecroyd anført, at han har ret til en Slom II-kvote, da han overtog bedriften ved arv eller ved overførsel svarende til arv efter udløbet af Credenhill Farming's og Ecroyd Limited's forpligtelse, men inden den 29. juni 1989. Til støtte herfor har Rupert Ecroyd for det første anført, at han i henhold til fundatsen havde opnået retten til en fjerdedel af trustens midler i 1983, og at bl.a. Lyvers Ocle indgik i trusten; for det andet at Lyvers Ocle blev overdraget ham af bestyrerne, for at han skulle fortsætte driften af gården, og

endelig, at denne ordning gjorde det muligt for ham at påbegynde driften af Lyvers Ocle i 1987, hvilket, uanset om det betegnes som en fremlejeaftale eller blot som en familieordning, var uløseligt forbundet med arven.

72 Denne opfattelse kan ikke tiltrædes.

73 Selv om det lægges til grund, at bedriften Lyvers Ocle inden for de fastsatte frister blev overdraget til Rupert Ecroyd ved arv eller på lignende måde, står det ikke desto mindre fast — som det er angivet i ovenstående præmis 69 — at sagsøgeren kun havde ret til tildeling af en kvote »på linje med overdrageren selv«. Men ingen af de tænkelige overdragere i en situation som i den foreliggende sag havde ret til en specifik referencemængde i henhold til artikel 3a, navnlig stk. 1, sidste afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og nr. 1639/91. Således kunne hverken trustens bestyrere og, mere generelt, ejerne af Lyvers Ocle eller Ecroyd Limited kræve en sådan kvote, idet de førstnævnte aldrig havde deltaget i en ikke-markedsføringsordning og sidstnævnte allerede havde opnået en oprindelig kvote i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84 og derfor var omfattet af den antikumulationsregel, som var gældende på tidspunktet for den anfægtede afgørelse.

74 Den første del af det første spørgsmål må derfor besvares med, at den nationale myndighed ikke i medfør af forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og nr. 1639/91, og navnlig i medfør af forordningens artikel 3a, stk. 1, sidste afsnit, andet led, havde pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i en situation, som angivet under det første spørgsmåls punkt a) til k), og heller ikke havde kompetence hertil.

Anden del af det første spørgsmål

75 Det fremgår af de bemærkninger, der er anført i ovenstående præmis 73, at den ugyldighed af antikumulationsreglen, som blev fastslået i Wehrs-dommen, alene kan berøre Rupert Ecroyd, og i givet fald kun indirekte, såfremt det antages, at han rettidigt havde overtaget bedriften fra Ecroyd Limited ved arv eller ved overførsel svarende til arv.

76 Da arvtageren eller den hermed ligestillede efterfølger imidlertid under alle omstændigheder deler overdragerens skæbne, og da Ecroyd Limited ikke kunne kræve, at de nationale myndigheder skulle tildele ham en Slom-kvote efter Wehrs-dommen og før udstedelsen af forordning nr. 2055/93 (jf. ovenstående præmis 59), må det fastslås, at heller ikke Rupert Ecroyd var berettiget til at opnå en sådan kvote efter afsigelsen af denne dom.

77 Besvarelsen til den forelæggende ret bør derfor være, at den nationale myndighed ikke efter Wehrs-dommen havde pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i den ovennævnte situation, og heller ikke havde kompetence hertil.

Det andet spørgsmål

78 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om artikel 3a, og navnlig stk. 1, sidste afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og nr. 1639/91, er ugyldig, når henses til

princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, i det omfang bestemmelsen udelukker producenter, der befinder sig i en situation, som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til k), fra at få tildelt en specifik referencemængde.

79 Som det fremgår af de bemærkninger, der anført til støtte for besvarelsen den første del af det første spørgsmål, var formålet med artikel 3a, som ændret ved forordning nr. 1639/91, at gøre det muligt for producenter, der havde »arvet« en bedrift med mælkeproduktion efter udløbet af overdragerens ikke-markedsføringsforpligtelse, at få tildelt en kvote på linje med overdrageren selv.

80 Selv om at lægges til grund, at Rupert Ecroyd overtog gården Lyvers Ocle ved arv eller på en lignende måde, kunne han derfor kun med føje kræve at få tildelt en kvote, hvis det kunne ske på grundlag af en rettighed på linje med overdrageren selv.

81 I den omhandlede situation var overdrageren, hvad enten det var Ecroyd Limited eller ejerne af Lyvers Ocle, under alle omstændigheder udelukket fra at få tildelt en Slom-kvote, således som angivet i ovenstående præmis 73.

82 På baggrund af det allerede anførte må det andet spørgsmål besvares med, at gennemgangen af artikel 3a, og navnlig stk. 1, sidste afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og nr. 1639/91, for så vidt som den udelukker producenter, der befinder sig i en situation som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til k), fra at få tildelt en specifik referencemængde ud fra princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, intet har frembragt, der kan rejse tvivl om bestemmelsens gyldighed.

Det tredje, fjerde, femte og sjette spørgsmål

83 På grund af besvarelserne af de foregående spørgsmål er det ufornødent at besvare det tredje, fjerde, femte og sjette spørgsmål.

Sagens omkostninger

84 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske regering, af Det Forenede Kongeriges regering, af Rådet for Den Europæiske Union og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af High Court of Justice, Queen's Bench Division, ved kendelse af 27. oktober 1993, for ret:

Vedrørende Ecroyd Limited:

1) Den nationale myndighed havde ikke i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989, og navnlig i medfør af forordningens artikel 3a, stk. 1, pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i en situation, som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til e), og havde heller ikke kompetence hertil.

2) Den nationale myndighed havde ikke efter dommen af 3. december 1992, sag C-264/90, Wehrs, pligt til at tildele midlertidige specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i den ovennævnte situation, og havde heller ikke kompetence hertil.

3) Artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89, er ugyldig, i det omfang den udelukker producenter, der befinder sig i den ovennævnte situation, fra at få tildelt en specifik referencemængde.

4) Inden udstedelsen af yderligere fællesskabsregler, beregnet til at afhjælpe den fastslåede ugyldighed, havde den nationale myndighed ikke pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig i den ovennævnte situation, og havde heller ikke kompetence hertil.

Vedrørende Rupert Ecroyd:

1) Den nationale myndighed havde ikke i medfør af forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991, og navnlig i medfør af forordningens artikel 3a, stk. 1, sidste afsnit, andet led, pligt til at tildele specifikke referencemængder til

producenter, der befandt sig i en situation, som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til k), og havde heller ikke kompetence hertil.

2) Den nationale myndighed havde ikke efter afsigelsen af ovennævnte dom i Wehrs-sagen pligt til at tildele specifikke referencemængder til producenter, der befandt sig den ovennævnte situation, og havde heller ikke kompetence hertil.

3) Gennemgangen af artikel 3a, og navnlig stk. 1, sidste afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 764/89 og nr. 1639/91, for så vidt som den udelukker producenter, der befinder sig i en situation, som angivet under det første præjudicielle spørgsmåls punkt a) til k), fra at få tildelt en specifik referencemængde, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om dens gyldighed, når henses til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Edward Moitinho de Almeida Gulmann

Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. juni 1996.

R. Grass D.A.O. Edward

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling